

POSTANOWIENIE

14 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

na posiedzeniu niejawnym 14 lipca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w R.
przeciwko O. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 8 października 2025 r., V AGa 484/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) zasądza od O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R., na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w R., kwotę 2700 zł (dwóch tysięcy siedmiuset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia O. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R., do dnia zapłaty.

(K.W.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 października 2025 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach, w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w R. przeciwko O. Spółce z

ograniczoną odpowiedzialnością w R. o zapłatę, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z 21 lipca 2022r., oddalił apelację (pkt II) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt III).

Wyrok został zaskarżony przez stronę pozwaną. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana wskazała, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych a skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Strona powodowa złożyła odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Konieczna selekcja skarg pod kątem realizacji tego celu odbywa się w drodze badania zasadności wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki pozytywnej weryfikacji tego wniosku określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Są nimi: (1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego; (2) istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) nieważność postępowania lub (4) oczywista zasadność skargi. Dokonując tej weryfikacji, Sąd Najwyższy bada jedynie to, czy w sprawie zaistniała przynajmniej jedna z przesłanek

uzasadniających wniosków o przyjęcie jej do rozpoznania, nie zaś podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych, jako na przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania na mocy art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2002r., II CZ 102/02, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007r., II CSK 84/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2008r., I UK 283/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lipca 2008r., I CSK 111/08). Skarga kasacyjna nie spełnia wskazanych wymagań.

W skardze ogólnie wskazano na rozbieżności mające dotyczyć wykładni art. 4 ust 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. „o spółdzielniach mieszkaniowych” (t. jedn. Dz. U. z 2024r., poz. 558 ze zm.) w zakresie oceny czy przepis ten obejmuje wszystkie koszty ponoszone przez spółdzielnię mieszkaniową. Wniosek został sformułowany wadliwie, gdyż nie wiąże się z oceną prawną dokonaną przez Sąd Apelacyjny. Sąd wyraźnie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że przepis nie obejmuje wszystkich kosztów związanych z funkcjonowaniem spółdzielni mieszkaniowej, gdyż należy wyłączyć koszty wskazane w art. 5 tej ustawy a więc koszty związane z działalnością społeczną, oświatową i kulturalną.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Skarżący twierdząc, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinien wyjaśnić w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Oznacza to powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia

prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, które dodatkowo prowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienia SN z: 8 października 2015 r., IV CSK 189/15; 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Ze względu na wyjątkowy charakter przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powinna dać się stwierdzić „na pierwszy rzut oka”, bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (zob. postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07). Skarga kasacyjna nie spełnia powyższego kryterium.

Skarżąca wskazała kilka szczegółowych zarzutów dotyczących uwzględnienia roszczenia opartego na art. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych a dotyczącego, według ustaleń faktycznych Sądów, kosztów zarządzania i eksploatacji lokalem nieobjętym prawem spółdzielczym, przyjęcie że skarżący ma wносить opłaty do 15 dnia każdego miesiąca, zasądzenie odsetek od skapitalizowanych odsetek za okres sprzed wytoczenia powództwa o odsetki skapitalizowane. Już samo sformułowanie zarzutów wskazuje, że to nie są kwalifikowane postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, dostrzegalne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, które dodatkowo prowadziły do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że art. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. „o spółdzielniach mieszkaniowych” (t. jedn. Dz. U. z 2024r., poz. 558 ze zm.) może być podstawą zasądzenia opłat również od pomiotów nie będących członkami spółdzielni.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2026 r., poz. 118).

(K.W.)

[a.ł]

